Má diplomová práce nese název *Oblivion* a při jejím vytváření pro mne byly klíčové dvě série obrazů, které jsem namaloval ve třetím ročníku svého studia. Tehdy se začal formovat způsob práce, který je pro mě důležitý dodnes a který je zásadní i pro *Oblivion.* Nejprve se tedy zaměřím na tyto starší série a následně na diplomovou práci samotnou.

V prvním semestru třetího ročníku jsem jako ateliér začal využívat opuštěné kancelářské prostory v podkrovním patře nuselské budovy. Po předchozí stáži v Šalounově ateliéru, kde se kolektivně pracovalo s velkoformátovým analogovým fotoaparátem, jsem věděl jen to, že se chci vrátit zpět k malbě. Místo, ve kterém jsem se nacházel, bylo hodně inspirativní, a rozhodl jsem z něj udělat i výchozí bod a hlavní téma své práce. Fascinovala mě všudypřítomná absence. Prázdné místnosti, kde zbyly jen rýhy po nábytku na zátěžovém koberci. Hodně mi to připomínalo obrazy Vilhelma Hammershøie. Nechtěl jsem jako on doslovně přemalovávat kouty zpustlých místností. Snažil jsem se oprostit od malování podle předlohy a situace vyžadovala jiný způsob práce. Detailní a přesná malba ustoupila velkým expresivně pojatým plochám. Vymyšlené zátiší, kde předměty, stejně jako postavy v obrazech Vilhelma Hammershøie, plní vedlejší roli. Jsou vzadu, splývají s okolím, nebo nejsou vidět vůbec.

V dalším semestru jsem si jako ateliér vybral malý pokoj v belgických Antverpách. Chtěl jsem čas na stáži trávit hodně o samotě a využít ho k sebereflexi. Proto jsem zůstal většinu času ve svém pokoji, který byl sice safespacem, ale zároveň se mi ho úplně nedařilo zabydlet. Tento rozporuplný pocit pro mě byl důležitý. Maloval jsem části oblečení připomínající spíše schránky nebo úkryty. Měl jsem asi potřebu se ještě mentálně někde schovat. Pokoj se mi nedařilo zabydlet nejen kvůli tomu, že jsem v něm nebydlel dostatečně dlouho, ale i proto, že mi bytová smlouva zakazovala zatlouct hřebík do zdi. Nemohl jsem tedy pověsit obrazy na stěnu a vymýšlel jsem nový způsob, jak malby instalovat a prostor si zabydlet. Vznikly konstrukce z dřevěných latí, které podpíraly tato plátna a tvořily dřevěné struktury podél celého pokoje. Pokoj jsem tak nakonec opouštěl pár dní po jeho zabydlení.

Způsob práce, který se v těchto sériích formoval, spočívá v tom, že si zvolím nějaký neobvyklý prostor, který se stane východiskem mé práce. Vždycky to ale bylo prostředí, kde jsem před tím nikdy nebyl. Vztah s místem jsem navazoval skrze poznávání a soužití s ním, což zároveň určovalo motivy mých obrazů. V diplomce je to však jiné – vracím se v ní do domu svých prarodičů, který dobře znám. Přestěhoval jsem se sem v lednu minulého roku, aby po úmrtí babičky nebyl děda v domě sám. Nacházel jsem se tedy na místě, které jsem si vždycky spojoval s radostným dětstvím a dospíváním, ale které je teď kvůli nešťastným okolnostem pozměněno. Stejně jako u předchozích sérií je tu přítomné odcizení, samota a absence. Hlavním se však stal pocit ztráty něčeho, co se mnou bylo neoddělitelně spjaté, ale nyní je nenávratně pryč. Toto vědomí ztráty vyvolávající nostalgii je pro mě stěžejním motivem.

V domě mých prarodičů se nic nevyhazuje, všechno se ukládá do velkého množství skříní. Přeplněné almary nepotřebných věcí se stávají také nepotřebné a jsou přesunuty do periferií domu. Postupně jsem je ze zvědavosti začal prohledávat. Nálezy různých dopisů, fotek, pohlednic, oblečení, především kabátů, čepic a rukavic mě nutily ke konfrontaci s vlastní rodinnou historií. Objevování něčeho pro mě nového, ale přitom starého, skoro zapomenutého, mi přišlo jako silný moment.

Nejprve jsme se soustředil na zachování spojitosti mezi skříní a předměty, v ní uloženými. Skříň jsem rozložil na části, které sloužily jako podklad pro malbu nalezených objektů. Nepracoval jsem jako archivář zaznamenávající úplně všechno, co objeví. Ve výběru jsem se tedy hodně řídil intuicí. Často jsem nacházel věci, u kterých jsem si nebyl jistý, k čemu slouží. S jistou dávkou nadhledu bych mohl říci, že jsem si připadal jako archeolog objevující staré artefakty. S tímto pocitem spojeným s objevováním něčeho starého, ale pro mě nového**,** jsem se snažil pracovat i u předmětů, které jsem znal. Nechtěl jsem zobrazovat kabát jako obyčejný kabát, viděný mnohokrát, ale spíše se na něj dívat, jako bych ho viděl poprvé. Tuto zkušenost se snažím zprostředkovat tím, že maluji na pomezí předmětnosti a abstrakce, a divákovi tak chvíli trvá, než rozklíčuje, jaký předmět na obraze je. Nejčastějším a nejdůležitějším motivem se stal kabát, který se mi zdál pro danou situaci příznačný. Pověšený kabát nejenom, že vypadá jako postava, ale neustále odkazuje k její absenci. Inspirací pro mě byly malby Alice Nikitinové se stylizovanými kabáty připomínajícími bunkry, a hlavně obraz Viktora Popkova, který se vyrovnává se ztrátou svého otce, zemřelého za války, prostřednictvím autoportrétu v jeho starém kabátu.

Později jsem začal na plochy poskládané z dílů rozložených skříní popaměti rekonstruovat skříně samotné. Líbí se mi moment, kdy šatník rozbiji jen proto, abych ho ze vzpomínek namaloval. I když se snažím sebevíc, mám ho ještě v živé paměti a všechny jeho části jsou přede mnou, stejně je rekonstrukce neúplná a nemožná, stále něco chybí.

Vzor dřeva je silný estetický prvek, který je obsahově důležitý, ale protože je hodně efektní, je nutno s ním zacházet opatrně. Když jsem předmět umístil doprostřed formátu, bylo dřevo až příliš dominantní. Postupně jsem tedy začal malovat jen výřezy a detaily a zaplnil jsem jimi mnohem větší část formátu. Předměty už nejsou v prostředku, jsou formátem uřezány a pomyslně pokračují mimo obraz.

Důležitou součástí mé diplomky je práce s instalací. Staré předměty na starém, už z části rozbitém nábytku si člověk může lehce spojit s veteší. Této asociaci se ale snažím vyhnout. V prostoru instalace musím tedy vytvořit prostředí vyvolávající spíše nostalgii a jistý pocit intimity. Například vystavení ve školním ateliéru vnímám dosti problematicky. Nejenom, že je prostor velký a pocit intimity by byl dost těžko navoditelný, ale rozbitý nábytek v kombinaci s utilitární podlahou působí dojmem spíše sběrného dvora. Proto jsem se rozhodl práci nainstalovat v místnosti prorektorovny, jejíž charakter lépe koresponduje s povahou maleb zachycujících skříně, z domu mých prarodičů, i předměty v nich uložené.